

Danielle STEEL

V pravý
čas

ikar

Danielle STEEL

V pravý čas

Preložila Oľga Hlaváčová

IKAR

Danielle Steel
THE RIGHT TIME

Copyright © 2017 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2019 by Olga Hlaváčová

Jacket design © 2019 by Soňa Šedivá

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Preklad vznikol s finančnou podporou

Literárneho fondu.

ISBN 978-80-551-6836-4

*Mojim najdrahším milovaným deťom,
Beatrix, Trevorovi, Toddovi, Samanthe, Nickovi,
Victorii, Vanesse, Maxxovi a Zare.
Pracujte tvrdo, milujte z celého srdca
a buďte milovaní, nech vás potešia všetky
vaše víťazstvá a splnené úlohy a buďte za ne vďační.*

*Všetko čo si želáte, je možné,
a všetko dobré sa stane v pravý čas.
Lúbim vás z celého srdca a z celej duše.
Mama / DS*

Kapitola 1

Alexandra Cortezová Winslowová mala sedem rokov, dlhé rovné čierne vlasy, smotanovobielu pleť a veľké zelené oči, teraz tuho zavreté. Ležala dolu tvárou na posteli, hlavu zaborenú vo vankúšoch, len aby nepočula, ako sa rodičia hádajú. Ich slovné šarvátky trvali niekedy aj celé hodiny a končievali sa buchnutím dverí. Otec potom za ňou vždy zašiel a chlácholil ju, že je všetko v poriadku.

Tentoraz sa hádali asi hodinu a Alex počula, ako mama kričí. Mala výbušnú kubánsku povahu, ich zvady počúvala od malička. Posledný rok či dva sa to zhoršovalo, po hádke mama vždy odišla na niekoľko dní, niekedy aj na niekoľko týždňov. Keď sa vrátila, chvíľu bol doma pokoj. Potom sa to však začalo znova, ako aj dnes večer. Mama pri večeri povedala, že chce ísť na pár dní do Miami navštíviť priateľov. Otec jej nešťastne pripomenul, že sa odtiaľ práve vrátila, a nato poslali Alex hore. Mame bolo jedno, kto počúva ich hádku, no otec vždy poslal Alex do jej izby. Hlavu si prikryla vankúšom, lebo nechcela rodičov počuť, no ich krik sa ozýval po celom dome. Bývali v Bostone v obytnej štvrti a niekedy jej aj priateľky z vedľajšieho vchodu hovorili, že sa od nich ozýval krik. Mama na to nedbala, často

aj hádzala všetko, čo jej prišlo pod ruku. Otec sa ju snažil upokojiť, kým nerozbije niečo vzácnejšie alebo kým niektorý sused nezavolá políciu. Dosiaľ sa to nestalo, obával sa však, že jedného dňa k tomu dôjde.

Eric Winslow sa zoznámil s Carmen Cortezovou v Miami, keď tam bol na pracovnej ceste. Bol šéfom konštrukčnej firmy, ktorá stavala kancelárske budovy a špecializovala sa na banky. V Miami bol kvôli istej stavbe. V prvý večer sa išiel najesť do rušnej reštaurácie. Po chvíli ho upútala skupinka atraktívnych mladých ľudí, ktorá vchádzala dnu. Keď si sadli k susednému stolu, zistil, že sa zhovárajú po španielsky. Jeho zrak ihneď pritiahla mimoriadne pekná dievčina. Všimla sa, že sa na ňu díva, hodila po ňom očkom a usmiala sa. Čomusi takému nikdy nevedel odolať.

Eric bol citlivý človek a viedol pokojný život. Bol ženatý s vysokoškolskou profesorkou, ktorá pred dvoma rokmi po ťažkom boji podľahla rakovine prsníka. Deti nemali. Jeho manželka trpela celý život zdravotnými problémami, a tak sa po dôkladnom zvážení rozhodli, že deti mať nebudú. Svoje rozhodnutie nikdy neoľutovali, prijali ho ako rozumnú voľbu.

V práci sa mu vždy darilo a Barbara bola tiež spokojná s prácou profesorky americkej histórie na Bostonskej univerzite. Mali radi svoj dom, ktorý mu teraz bez nej pripadal príliš veľký. Očakával, že roky na dôchodku stravia spolu a nemyslel si, že bude v štyridsiatich ôsmich vdovcom. Toto neplánovali. Keď sa pominula, cítil sa ako v bludisku, chodil hore-dolu po dome ako stratený a večer sa vždy uchýlil do svojej izby, kde čítaval. Bez nej mu všetko pripadalo bezvýznamné. Často služobne cestoval, no keď sa vrátil domov, nikto ho nečakal, nemal komu porozprávať

o svojich pracovných projektoch. Bol presvedčený, že ani táto cesta do Miami sa nebude líšiť od ostatných. Keď sa vráti, doma ho privíta ohlušujúce ticho. Naďalej k nemu niekoľko ráz za týždeň chodila gazdiná Elena, navarila, jedlo mu nechala v chladničke a on si ho po príchode z práce ohrial v mikrovlnke. Nemal rodinu, súrodencov, ani deti a v spoločnosti priateľov sa cítil ako piate koleso na voze, preto väčšinu večerov a víkendov trávil radšej osamote. Jediným jeho potešením a rozptýlením boli detektívky. Mal ich plnú knižnicu.

V ten večer, keď stretol Carmen, začala v reštaurácii hrať živá hudba salsu, čo ho prekvapilo, no ešte väčšmi ho zaskočilo, keď dievčina vstala a pozvala ho do tanca. Mala na sebe krátke červené šaty s hlbokým výstrihom, ktoré tesne obopínali jej perfektne stavanú postavu, a prezradila mu, že je modelkou a príležitostnou herečkou. Pred štyrmi rokmi ako osemnásťročná prišla z Kuby. Niekoľko minút spolu tancovali a potom sa s milým úsmevom vrátila k priateľom. Nevedel pochopiť, čo sa to s ním porobilo, keď prijal jej pozvanie do tanca, vôbec sa mu to nepodobalo, ale zamierila k nemu s takým neodolateľným úsmevom, že nemohol odmietnuť. Po tanci sa sústredila na svojich priateľov a on vnímal ich častý smiech. Sám si pripadal trochu komický, no keď odchádzal z reštaurácie, dal jej vizitku a povedal jej, kde v Miami býva. Bol však presvedčený, že taká mladá žena plná elánu mu v živote nezavolá.

„Keby ste niekedy prišli do Bostonu...“ nedopovedal a pomyslel si, že to znie bláznivo. Bol od nej o dvadsaťosem rokov starší, mal viac než dvakrát toľko, čo ona. Bez akýchkoľvek pochybností si uvedomoval, aký starý sa musí zdať jej samej aj jej priateľom, no ešte nikdy v živote nestretol ta-

kú očarujúcu ženu – dokonalé telo, čierne vlasy a zelené oči, jemne opálená. Myslel na ňu celú noc a keď mu ráno zavolala do hotela a zastihla ho na odchode do práce, bol ohromený. Pozval ju na večeru a ona mu vysvetlila, kde ju nájde. Po celý deň ho prenasledoval jej obraz.

Keď ju zbadal pri reštaurácii, vyzerala v krátkych čiernych šatách a topánkach na vysokých podpätkoch rozprávkovo. Po večeri išli tancovať a potom zašli do jej obľúbeného baru, kde sa zhovárali až do štvrtej ráno. Bol ňou očarený. Rozprávala mu, že je reklamnou modelkou a vraj jej snom je dostať sa do Los Angeles alebo New Yorku a budovať si hereckú kariéru. Odkedy prišla z Havany, pracovala ako servírka, modelka, barmanka a tanečnica na diskotékach, aby sa uživila. Hovorila výborne po anglicky, trochu s prízvukom, a on si myslel, že je to najúžasnejšie dievča, aké kedy stretol.

Ďalší deň odcestoval do Bostonu, ale sľúbil, že ak firma dostane ten projekt v Miami, bude tam cestovať často. Nakoniec sa o dva týždne v Miami znovu objavil, len aby sa s ňou stretol. Prežili spolu úžasný víkend. Po mesiaci bol ňou úplne posadnutý a bláznivo zamilovaný. V jeho veku to bolo šialené, ale bolo mu to jedno.

Eric vzal Carmen do reštaurácie, o ktorej už počula, ale nikdy tam nebola, a potom sa vybrali na dlhú prechádzku po pláži. Nasledujúci víkend, keď za ňou prišiel, zostala s ním v hoteli. Eric bol pekný, vždy upravený muž atletickej postavy a ona vyhlásila, že jeho vek jej neprekáža. Vedel, že finančne na tom nie je veľmi dobre, a chcel jej pomôcť, ale ona vždy s poďakovaním odmietla. Hoci jeho firma nedostala projekt, o ktorý sa usilovala v Miami, po troch mesiacoch začali spolu chodiť. Vo chvíli spontánne-

ho šialenstva, ktoré mu absolútne nebolo vlastné, požiadal Carmen o ruku. Súhlasila.

Zosobášili sa v Miami na miestnom úrade. Hoci jej matka nemohla odísť z Havany, na svadbu prišli mnohí Carmenini priatelia. Svadobnú hostinu vybavil Eric v hoteli *Fontainebleau*, ktorý sa Carmen veľmi páčil. Po víkende si Carmen vzala tri kufre naplnené všetkým svojím majetkom a prvý raz v živote letela s Ericom do Bostonu. Doma preniesol Eric svoju exotickú nevestu cez prah do sveta, ktorý jej bol celkom cudzí. Prvé mesiace boli pre ňu prudkým kultúrnym šokom. Počasie bolo chladné a pochmúrne, často snežilo, a ona sneh neznášala. Ustavične jej bola zima. Kým bol manžel v práci, ona sa doma nudila a chýbali jej priatelia. Po niekoľkých mesiacoch ju zobral do Miami, aby sa s nimi stretla. Všetci jej závideli nový pohodlný život, hoci vekový rozdiel sa im príliš nepozdával. Šesť mesiacov po svadbe oboch prekvapilo, že je tehotná. Stalo sa to neplánovane, ale Eric po dokonalom zvážení pripustil, že to bola šťastná náhoda. S Barbarou pre jej zdravotný stav túto možnosť nemali, ale teraz ho myšlienka na dieťa nadchla a dúfal, že to bude syn, aby niesol jeho meno. Bude ho učiť hrať bejzbal, lebo sám bol náruživým fanúšikom tohto športu, a budú spolu chodiť na zápasy. Dokonca by ho mohol v Lige pre mladších žiakov aj trénovať. Myslel si, že dieťa pripúta Carmen k nemu, pretože v jeho konzervatívnom bostonskom svete si doteraz nezvykla a nenašla si v ňom priateľov. Jeho priatelia sa jej nepáčili, pripadali jej nudní, takže radšej trávili spoločný voľný čas len sami dvaja.

Carmen bola zjavne oveľa menej nadšená dieťaťom ako on, vo svojich dvadsiatich dvoch rokoch sa necítila na materstvo pripravená. Bude musieť odložiť kariéru modelky o rok.

V Bostone si nevedela nájsť zamestnanie a celý deň nemala čo robiť. Kým Eric neprišiel z práce, len sledovala v televízii španielske telenovely a čakala, kedy sa narodí dieťa. Malo prísť na svet vo februári. Keď sa navzájom ubezpečili, že to bude chlapec, zariadili detskú izbičku v modrých farbách. Eric sa nevedel zdržať a vo svojom vzrušenom očakávaní kúpil škatuľu cigár, aby v ten veľký deň mal čo rozdávať.

Alexandra sa narodila za búrlivej snehovej bostonskej noci. Pôrod bol horší, než si Carmen vôbec vedela predstaviť, a prevýšil všetky jej predchádzajúce obavy a úzkosť. Doktor ju utešoval, že pre prvorodičku je normálne, ak sa pôrod preťahuje, a vraj môže byť aj taký ťažký ako tento. Keď už bolo dieťa na svete, Carmen ho ani nechcela vidieť. Eric bol s ňou pri pôrode a keď im doktor oznámil, že je to dievčatko, obaja zostali v šoku. Ericovi trvalo niekoľko hodín, kým sa vyrovnal so sklamaním, no keď malú držal v náručí, cítil, že sa do dcéry zamiloval. Carmen spala omámená sedatívami a na príchod dieťaťa si nezvykala tak ľahko ako on. Keď prišli domov, o Alexandru sa postarala gazdiná Elena, a Carmen rozprávala iba o tom, že chce znova získať svoju postavu a ísť do Miami za priateľmi. Nebola tam niekoľko mesiacov, pretože jej Eric nedovolil vo vysokom tehotenstve cestovať.

Carmen chodila každý deň do telocvične, držala diétu a bola mladá, takže veľmi rýchlo nadobudla svoju pôvodnú postavu. Keď mala Alexandra tri mesiace, odišla na tri dni do Miami, ale zostala tam dva týždne a chodila na zábavy s priateľmi. Vrátila sa vo vynikajúcom rozpoložení. Kým bola preč, o dieťa sa starali Eric a Elena.

Potom odchádzala na Floridu vždy raz do mesiaca, dokonca tam mala niekoľko vystúpení, a dieťa nechávala s Eri-

com. V Bostone ešte stále nemala priateľov a tamojší život bol pre ňu príliš konzervatívny a nudný. Eric veľmi rýchlo prišiel na to, že materstvo Carmen vôbec neseďí. Chcela byť iba na Floride s priateľmi. Keď mala Alex rok, prevahila sa jej aféra s istým tanečníkom z Miami. Pochádzal z Portorika, ako sa Erikovi v záplave slz priznala a sľúbila, že sa to už nikdy nebude opakovať.

Napriek tomu sa v nasledujúcich rokoch dopustila početných nerozvážností. V Bostone sa cítila osamelá, tvrdila, že Ericov život je jednotvárný a nezáživný a vraj taký je aj on. Navzdory Carmeninmu správaniu robil Eric všetko, aby manželstvo udržal – už nielen pre dieťa, ale aj pre seba. V prvých rokoch ešte stále svoju manželku ľúbil. Keď mala Alex asi tri roky, začalo mu pomaly svitať, že Carmen sa nikdy neusadí a že ho neľúbi. Tušil, že zostáva s ním z praktických dôvodov a pre výhody, ktoré jej poskytoval, ale nemiluje ho. Eric mal najväčší strach z toho, že by mohla zobrať dieťa a opustiť ho, on však nechcel stratiť Alex či prijať striedavú starostlivosť. Vedel, že keby Carmen od neho odišla a zobrala Alex do Miami, pre malé dievčatko by bol život medzi Carmeninými priateľmi voľných mravov veľmi zlý. Alex je jeho dcéra a on chcel, aby žila zdravým tradičným životom, a nie chaotickým a pochybným, akému holduje jej matka, len čo sa dostane do svojho obľúbeného prostredia.

Jedinou cestou, akou mohol Eric udržať manželstvo, bolo nechať Carmen robiť, čo chce, nechať ju prichádzať a odchádzať, ako sa jej páči. Zatváral oči pred jej aférami, hoci vždy vedel, keď do jej života vstúpil nový muž. V takých dňoch pretelefonovala celé hodiny a keď s ním hovorila, šťastne sa smiala.

Vždy keď sa vrátila k manželovi, prudko a škandalózne sa hádali. Keď ju zobral na večierok s obchodnými partnermi, priveľa pila a flirtovala s každým mužom, ktorý bol na dohľad. Mala neznesiteľné správanie, bola však mimoriadne krásna. Keď spolu vošli do miestnosti, všetky oči sa za ňou otočili. Eric bol na to aj trochu pyšný, bolo v nej čosi divoké, nespútané. Vedel, že ju nikdy neskrotí, a znášal to veľmi ťažko. Odišla preč, keď sa jej zachcelo, vrátila sa, keď mala chuť, a zanedbávala dieťa. Nikdy ho nepožiadala, či smie vziať Alex so sebou do Miami. Bola spokojná, že ju môže nechať pri otcovi, a jemu sa uľavilo.

Alex rástla medzi ich hádkami, alebo, keď bola mama preč, bývala sama s otcom. Eric sa o ňu s Eleninou pomocou vynikajúco staral. Gazdiná bola pre dieťa ako milujúca stará mama. Dôrazne odsudzovala Carmen a tvrdo jej po španielsky vyčítala správanie. S Alex sa tiež rozprávala po španielsky ako Carmen. Trojročná Alex plynule hovorila oboma jazykmi a bolo z nej rozkošné, milujúce dieťa. Zbožňovala otca a ľúbila mamu, ale zároveň vedela, že sa na ňu nemôže spoľahnúť. S otcom však mohla vždy rátať.

Eric vozil Alex ráno do školy a Elena ju po škole čakávala, aj keď Carmen bola práve v meste. Tá radšej chodila po nákupoch, dávala si robiť nechty alebo telefonovala so svojimi floridskými priateľmi. V skutočnosti nežila s manželom a dcérou, aj keď bola práve v Bostone. Alex vyrábala pre svoju mamu rôzne drobné vecičky, aby ju urobila šťastnou a aby sa už toľko nehádali, ale nikdy to na veci nič nezmenilo. Alex si často myslela, že keď bude veľmi, veľmi, naozaj veľmi dobrá, mama nebude k nim taká zlá, ale Carmen bola zlá aj tak. Dokonca aj Alex už chápala, že mama neznáša, keď musí byť s nimi v Bostone.

Hádka, ktorá prinútila Alex prikryť si hlavu vankúšom, nebola odlišná od ostatných, no tentoraz trvala dlhšie, až nakoniec počula známy zvuk zaplesnutých dverí, čo znamenalo, že zvada sa nateraz skončila. V ten deň popoludní videla mamu, ako si balí kufor, a nemusela ani hádať, kam ide. O niekoľko minút vyšiel otec po schodoch a otvoril dvere na jej izbe. Izbička bola ešte vždy namaľovaná na bledomodro a Alex vedela prečo. Otec jej rozprával, že bol úplný blázon, keď pred jej narodením chcel mať chlapca, a vraj si malá nevie ani predstaviť, aký bol potom šťastný, keď mal dievčatko.

Keď mala päť rokov, začal ju brávať na bejzbalové zápasy, rozprával jej o hráčoch a vysvetľoval pravidlá hry. O bejzbale vedela viac než mnohí chlapci. Celé roky jej otec na dvore za domom prihrával loptu. Pred priateľmi ju vychvaľoval, aká je dobrá odpaľovačka, akú má výbornú koordináciu ruka – oko a že vie udrieť do loptičky ako žiadne iné decko. Pochvaľoval, že má aj vynikajúcu ruku na nadhod.

Eric jej vždy večer pred spaním čítal. Veľmi rád mal príbehy o špiónoch a kriminálne trilery a prízvukoval Alex, aby vo voľnom čase čítala. Prešli spolu všetky klasické príbehy pre deti jej veku – *Šarlotinu pavučinku*, *Malého Stuarta*, knihy o medvedíkovi Pú a – keď bola väčšia – *Annu zo zeleného domu*. Práve ju začal zoznamovať s knihami Nancy Drewovej, a hoci bola na ne ešte primalá, veľmi sa jej páčili. Čítanie bolo pre ňu únikom pred napätím medzi rodičmi a matkinou večnou nevrlosťou. Knihy sa stali jej priateľmi.

Bola už pri druhej knihe Nancy Drewovej, otec jej každý večer čítal jednu kapitolu. Mala rada záhady, ktoré Nancy rozlúštila, a páčilo sa jej, akou bola vnímavou pozorovateľkou.

„Ideme na Nancine príbehy?“ spýtal sa s úsmevom, keď vošiel do jej izby. Alex vystrčila rozstrapatenú hlavu spod vankúša a s doširoka roztvorenými očami prikývla.

„Odišla?“ spýtala sa priškrteným hlasom.

„Vráti sa o niekoľko dní,“ upokojoval ju. Alex vedela, že je to pravda, hoci vždy sa obávala, že jedného dňa odíde a už sa domov nevráti. Jej mama bola zložitá povaha, často sa zlostila, nikdy jej nečítala rozprávky, ani sa s ňou nehrala. No bola to jej mama a niekedy jej nalakovala nechty na nohách, čo sa Alex veľmi páčilo. Raz jej nalakovala nechty zlatým lakom a ona si potom v škole stiahla ponožky a ukázala prsty kamarátkam.

Eric vybral z knižničky v Alexinej izbe knihu, sadli si vedľa seba na posteľ a opreli sa o vankúše. Začali s *Hidden Staircase*, Tajným schodiskom. Otec jej rozprával, že knihu spisovateľ napísal pred dávny časom, ale že je to stále veľmi dobrá kniha. Práve čítali *The Secret at Shadow Ranch*, Tajomstvo strateného ranča, na čo sa Alex veľmi tešila. Mala rada dramatický tón v jeho hlase. To dodávalo príbehu vzrušenie.

Keď sedeli na posteli, objímal ju okolo pliec a kým sa uložila k spánku, prečítali dve kapitoly. Na druhý deň mala školu. Keď skončili, Alex naňho pozrela veľkými zelenými očami.

„Myslíš, že z Miami zavolá?“

„Nie som o tom presvedčený,“ priznal poctivo. Carmen bola nepredvídateľná a zavše to vyzeralo, že na nich celkom zabudla. Veľmi často to tak aj bolo.

„Bola naozaj veľmi nazlostená, keď odchádzala?“ ticho sa spýtala ustarostená Alex. Prikývol, nechcel dať najavo, že je nahneváný, ale vedela, že je. Akoby žili na okraji krátera sopky a bolo to ťažké pre oboch.

„Chceš ísť so mnou na jarný tréning?“ spýtal sa jej, aby ju rozptýlil. Cestovať s ním bolo zábavné, už ju raz zobral na jarný tréning bostonských *Red Sox*. Usmiala sa naňho a prikývla.

Obliekla si pyžamu, vyčistila zuby a vhupla do postele. Otec ju poprikrýval, dal jej bozk na dobrú noc, zhasol svetlo a ešte chvíľu postál vo dverách.

„Všetko bude dobré, Alex. Vždy je to tak. Mama bude šťastná, keď sa vráti domov.“ Lenže nie nadtľho, čo Alex vedela veľmi dobre. „Spi sladko, mám ťa rád,“ zaželel jej ako každý večer.

„Aj ja ťa mám rada, ocko,“ odvetila, zatvorila oči a myslela na Nancy Drewovú a záhadu, čo chcela rozlúštiť v knihe, ktorú v ten večer čítali. Nancy Drewová je taká šikovná! Vždy všetko rozlúskne, akoby mala čarovnú moc. Alex si želala, aby sama mala takú moc a prišla na to, kedy sa mama vráti domov. Možno medzitým knihu dočítajú.

Kapitola 2

Na druhý deň sa Eric a Alex správali ako každý iný deň. Včerajší odchod Carmen do Miami pre nich neznamenal veľkú zmenu. Carmen aj tak nikdy nevstávala zavčasu a Eric ju nechával spať, dokedy chcela. Sám pripravil Alex na raňajky vložky a hrianku so slaninou a cez víkend jej robieval palacinky alebo vajíčka. Elena im pred odchodom domov uvarila večeru. Carmen sa ani nesnažila variť alebo sa tomu aspoň priučiť. Jej repertoár obsahoval iba niekoľko pikantných kubánskych jedál, ktoré Eric nemal rád.

Nachystal Alex obed a vložil ho spolu s olovrantom do *zázračnej škatulky*, v ktorej si nosievala jedlo. Po škole ju vyberala ich susedka Pattie. Alex sa u nich hrávala. Mali štyri deti, dve staršie od Alex a dve mladšie, a Pattie ju za-
vše sama priviedla večer domov. Alex k nim rada chodila, vždy sa tam niečo dialo. Naproti tomu ich vlastný dom bol tichý, až kým neprišiel domov ocko. Cestou z práce sa po ňu stavil u Pattie a doma si dali večeru, čo im prichystala Elena. Mali dokonale fungujúci systém a Carmenina neprítomnosť na ňom nič nezmenila, s jednou výnimkou – keď bola mama preč, Alex bola zamlknutá. Večne žila v obavách, čo bude, keď sa vráti.

„Ako jej je?“ spýtal sa Eric Pattie tlmovým hlasom, keď v ten večer prišiel po ňu. Jej dvaja chlapci sa naháňali, v detskej izbe pod schodmi revala televízia a Pattie varila večeru. Jej manžel bol právnik a mnohokrát pracoval dlho do noci. Pattie bola dobrá žena a Eric jej bol vďačný za pomoc.

„Vyzerá pokojná, len je trochu tichá.“ Obaja však vedeli, že to u Alex nie je nezvyčajné, bola uzavreté dieťa. Rada sa hrala s druhými deťmi, ale ako jedináčik, čo trávi veľa času s otcom, bola skôr zvyknutá na spoločnosť dospelých. „Taká je vždy, keď Carmen odíde.“

Pattie správne tušila, že to pre Alex bolo stresujúce, hoci o tom veľa nerozprávala. S manželom často počuli, ako sa Eric s Carmen hádajú, keď boli za teplých večerov potvárané okná. Pre dieťa to nebolo šťastné prostredie. Pattie nikdy dobre nevychádzala s Carmen, ktorá nemala záujem zoznamovať sa s inými matkami, organizovať deťom spoločné hry alebo pozývať Alexiných priateľov k nim domov. Zaujímal sa väčšmi o seba než o kohokoľvek iného, ba ani nie o svoju dcéru. Vôbec nevyzerala ako matka, ani sa tak neprejavovala. Pattie bola o dosť staršia. Carmen mala vtedy iba tridsať, no nevyzerala na svoj vek. Bola veľmi pekná a správala sa aj obliekala ako dvadsiatka. Pattie si nemohla pomôcť, podľa nej to bolo nevyvážené manželstvo a na prvý pohľad z nich kričalo, že ho oslnila svojím zjavom, zobral si ju bez rozmyslu a teraz to ľutuje. Ich osemročné manželstvo bolo od samého začiatku turbulentné a problematické a pre susedov to nebolo nijaké tajomstvo. Elena Pattie hrešila zakaždým, keď tá spustila svoj názor na Carmen, hoci to nebolo často. Pattie nechcela do ich manželstva zasahovať, ale ochotne pomáhala s Alex, keď mohla. Bolo jej dievčatka ľúto.

Keď Eric prišiel s Alex domov, prihrial večeru a malá si pri kuchynskom stole robila úlohy. Po večeri sa sama okúpala a otec jej pomohol pri umývaní vlasov. Prezradil jej, že sa zastavil v kníhkupectve a priniesol domov niekoľko kníh jej obľúbených autorov. Sľúbil, že si budú večer čítať príbeh od Nancy Drewovej, ktorú mala rada.

Dva týždne viedli bežný život a čakali, kedy príde Carmen domov. Tentoraz netelefonovala, ale to sa stalo už aj predtým, zvyčajne vtedy, keď sa dala dohromady s nejakým ďalším mužom. Eric sa pred Alex tváril, že ho to neznepokojuje. Nakoniec mu Carmen zavolała do práce, pretože vedela, že je preňho ťažké hovoriť pred ich dcérou. Chcela mu oznámiť niečo dôležité, no Alex to povedať nechcela.

So znepokojením zdvihol telefón.

„Nepriđem domov,“ povedala Carmen bezvýrazným hlasom.

„Tento týždeň?“ predpokladal, že toto mu chcela povedať.

„Nikdy,“ doplnila jednoducho. „Už ďalej nevládzem. Premárnila som v Bostone svoje najlepšie roky. Nechápem, ako to tam môžeš vydržať. Je to najnudnejšie mesto na svete.“ Možno však taký bol jeho život, taký bol on, ale ona vyrastala za zvukov hudby, v rušnom karibskom prostredí Kuby, kde ľudia klebetia, smejú sa, tancujú a pijú rum. Bol to svet plný zmyselného dráždenia. Keď bola v Bostone s Ericom, pripadala si mŕtva. Teraz bolo pre ňu centrom vesmíru Miami.

„Zostávaš v Miami?“ Bol ustarostený a smutný, ale nie prekvapený. Celé roky sa obával, že sa to stane. Istým spôsobom to bude úľava, keď sa skončia ich nekonečné hádky, ale pre ich dievčatko to budú muky.

„Nateraz. Obsadili ma do dvoch komerčných prehlia-

dok a stretla som človeka, ktorý mi sľúbil, že ma skontaktuje s istou agentúrou vo Vegas a tam hocikedy nájdem prácu v modelingu.“ Možno hore bez, ale to ju netrápilo.

„To nie je vhodné prostredie pre dieťa,“ pripomenul jej vážne. Nechcel, aby jeho dcéra vyrastala v Las Vegas medzi tým druhom ľudí, s ktorým sa Carmen potľkala. Jej plán bol horší, ako si predstavoval za celé tie roky, čo žil v obavách, že ho opustí. Už do nej nebol zamilovaný. Žiť s ňou bolo veľmi ťažké, na druhej strane nechcel stratiť Alex, a to ani čiastočne, ak by sa dohodli na striedavej starostlivosti. Teraz sa jeho nočná mora stávala skutočnosťou. Srdce sa mu rozbúchalo, keď mu oznamovala, čo chce urobiť, a on vedel, že ju nemôže zastaviť.

„Nezoberiem ju so sebou,“ odvetila Carmen bez najmenej známky ľútosti. „Bude jej lepšie v Bostone s tebou. Keď sa usadím, môže ma prísť navštíviť. Uvidím, ako sa mi bude páčiť vo Vegas, alebo možno pôjdem do Los Angeles. Máš pravdu, taký život nie je pre dieťa. A ja potrebujem voľnosť.“

Poznala sa dobre, a pokiaľ to Eric vedel posúdiť, celé roky žila vlastným slobodným životom. V skutočnosti sa nikdy nesprávala ako jeho manželka. Ich sexuálny život bol spočiatku nádherný, ale keď po narodení dieťaťa ochladol, odcudzila sa mu. Nemohla sa dočkať, kedy sa naskytne príležitosť, aby mohla utiecť preč, a takmer päť rokov nemali sex. Predchádzajúce dva roky to brala iba ako povinnosť. Vášen z ich manželstva vyprchala v priebehu roka. Bola to kolosálna chyba. Uvedomoval si, že bol blázon, keď sa s ňou oženil. Bola takmer o tridsať rokov mladšia, nenávidela všetko v jeho spôsobe života, a ich manželstvo bola fraška.

„Možno ju niekedy prídem pozrieť,“ sľubovala Carmen neurčito, a jeho pre dieťa zbolelo srdce. Nech bola Car-

men akákoľvek nezodpovedná, Alex si ešte vždy o nej robila ilúzie. Bola jedinou matkou, akú Alex mala, a to dieťa ju milovalo.

„Môžeš ju navštíviť, kedykoľvek budeš chcieť. Budeš jej veľmi chýbať,“ povedal smutne. „Mať iba otca nie je to isté.“

„Si k nej lepší ako ja,“ priznala Carmen čestne. „Keď som doma s vami, cítim sa ako vo väzení.“

„Viem, ale pre ňu to nebude ľahké, neviem, ako to pochopí.“ A potom jej položil otázku, ktorá mu neschádzala z mysle. Hoci v tom už dávno nebol nijaký rozdiel, bol zvedavý, prečo ho opúšťa tentoraz. „Máš niekoho?“

Dlho váhala a potom odpovedala: „Áno, myslím, že mám. Asi to nebude vážne, ale zažili sme spolu pekné chvíle. Má v Las Vegas a v L. A. dobré konexie.“ To bolo niečo, čo jej Eric vo svojom pokojnom, všednom živote nemohol ponúknuť. Dúfal, že jej dá stabilitu a zabezpečí dobrý život, ale nič z jeho spôsobu života ju nepritahovalo, dokonca ani ich dieťa. Ukázalo sa, že byť matkou jej nie je vlastné. Bola príliš sebecká a nezrelá, chcela byť súčasťou honosného sveta, v akom nebolo pre Erica ani Alex miesto. „Chcem sa rozviesť,“ dodala ako čerešničku na torte. „Som rozhodnutá.“ Nepredpokladal, že sa ešte niekedy k nemu vráti, ale myslel si, že chvíľu počká, kým požiada o rozvod. Povedať to Alex naraz by bolo pre ňu priveľa, napadlo mu, že časť z toho jej povie neskôr. „Môžeš si ju vziať do výhradnej opatery,“ dodala Carmen. Toto bola konečne dobrá správa, akú si vždy želal v prípade, že by ho navždy opustila.

„Ďakujem. Budeš si želať pravidelné návštevy?“ Dúfal, že nie, ale myslel si, že slušnosť káže spýtať sa. Bola už celkom inde, žila svoj vlastný život a nebrala ohľady na neho ani na ich dcéru. Nebola zlá, bola však absolútne nezodpovedná,